

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer kerstverhalen op www.verhalenvoorkerst.nl

Oma Roetsj

Oma Roetsj heet zo, omdat ze graag op haar ski's van de berg af roetsjt waarop ze woont. Natuurlijk is ze niet als oma Roetsj geboren, maar hoe ze eigenlijk heet, weet niemand meer.

De berg waarop oma Roetsj woont, staat in Finland. In het hoge noorden waar de zon in de winter overdag maar een paar uur schijnt en er het hele jaar door sneeuw te vinden is, ligt een dorpje. Altijd als oma Roetsj boodschappen nodig heeft, bindt ze haar ski's onder, zet ze haar skibril op en doet ze een haarband om tegen koude oren.

Met een lege rugzak om glijdt ze in een soepele slingervorm naar dat dorpje. Meestal stopt ze vlak voor de bakker en een enkele keer glijdt ze eerst door naar de slager. Het is maar net wat ze als eerste nodig heeft.

Het is nu al een paar dagen dat oma Roetsj de berg niet af kan, en dat terwijl het morgen Kerstmis is. Elke Kerst maakt ze een extra lange skitocht door de bossen aan de andere kant van de berg. Voordat ze dat doet, ontbijt ze altijd heel veel. Oma Roetsj eet gemakkelijk een paar eieren met spek, een half kerstbrood en drinkt op zijn minst een liter thee. Na haar skitocht kijkt ze naar een spannende kerstfilm.

Mocht je je afvragen waarom oma Roetsj niet naar haar familie gaat met Kerst, ze wonen immers dichtbij, want ze hoeft alleen maar naar het dorp te skiën, dan is het antwoord heel simpel. Ze zal zeggen dat haar familie zich door het jaar heen al genoeg met haar bemoeit, dus die ene dag in het jaar doet ze lekker waar ze zelf zin in heeft.

Maar goed, dat kan dus niet. Al dagen giert er een harde wind uit het noorden die de sneeuw over de bergen jaagt. Bovendien zwerven in het dorp wolven rond. Dat zijn de dorpsbewoners op zich wel gewend. Altijd als de sneeuwstormen toenemen en de sneeuwdeken almaar dikker wordt, is er voor de wolven weinig te eten. Ze trekken dan uit de bossen het dorp in op zoek naar iets eetbaars. Ze doen dat altijd 's nachts, bang als ze zijn voor de mensen. Sinds een paar dagen is het weer zo bar, dat de wolven het zelfs aandurven om overdag door de straten van het dorp zwerven. Ze snuffelen aan prullenbakken en afvalcontainers, ze komen af op de etensgeuren die uit het enige restaurantje komen

en ze durven zelfs aan de voordeuren van de huizen te krabben, alsof ze verwachten dat er een lekker maaltje door een luikje zal komen.

Zo gebeurt dat ook bij het huis van Jukka. Hij woont daar met zijn vader en moeder. Jukka is in het hoekje van de bank gekropen en leest net een boek als hij gekrabbel hoort bij de voordeur. Moeder is in de keuken en vader is boven de was aan het ophangen. Eerst doet Jukka net alsof hij niets hoort. Hij leest stug door, maar als het aanhoudt, kijkt hij voorzichtig over de bovenrand van zijn boek. Hij legt zijn boek op tafel en staat op. Voorzichtig schuifelt hij naar het raam. Hij kijkt naar buiten en ziet dat de sterke wind grote sneeuwvlokken door de straat laat golven. Het wordt al schemerig en de straten worden geel verlicht door de straatlantaarns en de lichtjes uit de huizen.

Jukka steekt zijn hoofd naar voren, precies zover dat zijn voorhoofd het koude glas raakt en zijn adem het raam doet beslaan. Hij ziet niets. Zou de wolf verdwenen zijn?

Ineens ziet hij een grote wolvenkop voor zich opdoemen. Gele ogen staren hem nieuwsgierig aan. De haren van de vacht deinen onrustig door de gierende wind. De wolf staat op zijn achterpoten en leunt met zijn voorpoten op de vensterbank.

Jukka staart terug. De wolf en hij houden elkaars blik even gevangen, totdat de wolf er genoeg van heeft, zich laat zakken, de straat uitloopt en verdwijnt tussen de huizen.

De telefoon gaat. Jukka loopt ernaartoe en neemt op. 'Hee, oma.' Ze praten nog wat en hij loopt met de telefoon naar zijn moeder. 'Oma Roetsj,' zegt hij en hij drukt de telefoon in haar hand.

Even later komt Jukka's moeder de huiskamer binnen en roept door het trapgat naar boven. Als Jukka's vader eindelijk beneden is, vertelt moeder dat oma bijna geen eten meer heeft. Ze vindt het te gevaarlijk om de berg af te skiën.

'Hoezo?' vraagt vader. 'Ze skiet sneller dan dat die wolven kunnen rennen.'

'Het zijn niet alleen de wolven, maar ook het weer,' zegt moeder. 'De wind is te hard en onvoorspelbaar. Als ze valt en ze breekt iets, zal ze door de wolven worden aangevallen, of snel ondersneeuwen en misschien wel doodvriezen.'

Jukka kijkt geschrokken. Zijn moeder kijkt hem aan en zegt: 'Niet bang zijn, Jukka. Oma doet geen gekke dingen.'

Noem een oma die met Kerst door de bossen skiet maar geen gek ding, denkt Jukka.

'De skilift zal met dit weer ook niet werken,' zegt moeder.

'Wat een toestand,' zegt vader. 'Kan ze niet naar beneden skiën? Dan wachten we haar met de auto op en dan blijft ze een paar dagen.'

'Ik zeg toch net dat het te gevaarlijk is om te skiën,' zegt moeder geërgerd.

'Ja, ja, ik bedenk ook maar wat.'

'Dat is het precies met jou. Je bedenkt van alles, maar bedenken is iets anders dan nadenken.'

Wordt het weer zo'n Kerst? denkt Jukka. Met dat gekibbel aan tafel? Altijd hetzelfde. Hij begrijpt niets van de opwindning die iedereen bij Kerstmis heeft.

Terwijl zijn ouders nog even verder ruziën, bedenkt Jukka zich ineens iets en schiet naar boven, naar zolder. Hij zoekt even tussen de oude kleden en stoffige dozen. Na een tijdje vindt hij het. Hij pakt een klein, verweerd houten doosje op, veegt het stof ervan af en doet het open. In donkerblauw fluweel ligt een zilveren fluitje. Het lijkt op een piepklein blokfluitje, met drie gaatjes aan de bovenkant om verschillende tonen te maken.

Het fluitje was van opa. Door het dorp gaat het verhaal dat opa met dit fluitje de wolven kon temmen. Nadat opa was overleden kreeg Jukka het fluitje van oma. Ze zei dat als Jukka ooit in de problemen kwam, hij op het fluitje moest spelen. Dan kwamen de wolven hem helpen.

Vader en moeder deden het af als een mooi verhaal dat nooit bewezen was. Als proef op de som had vader Jukka een keer meegenomen naar het bos en gespeeld totdat hij een ons woog. Er was geen wolf te bekennen geweest.

Maar wij zitten ook niet in de problemen, dacht Jukka toen. Hij durfde het niet te zeggen tegen vader. Het fluitje werd opgeborgen en er werd niet meer over gesproken.

Die avond, als iedereen op bed ligt, is Jukka klaarwakker. Hij luistert naar de geluiden die van buiten komen. De wind is gaan

liggen en de wolven lijken zich weer teruggetrokken te hebben in de veiligheid van de bossen. In de verte hoort hij af en toe een uil, maar verder lijken de straten in het dorp uitgestorven.

Zo stil mogelijk kruipt hij uit bed en kleedt hij zich aan. Met de lege rugzak die hij onder zijn bed had verstopt, sluipt hij naar de koelkast. Hij pakt eieren, spek en kaas. Uit de voorraadkast pakt hij een kerststol. Alles propt hij in zijn rugzak, doet hem om en voelt in zijn zak. Ja, het fluitje heeft hij bij zich. Hij opent de voordeur en loopt de ijskoude nacht in.

De vers gevallen sneeuw glinstert onder de straatverlichting. Bij elke stap kraakt het onder zijn voeten en zakken zijn snowboots een centimeter of tien weg. Aan de rand van het dorp ziet hij de berg voor zich. Het huis van oma is donker. Het moet daar ergens zijn, denkt hij, maar hij ziet het niet. Links schommelen de liftstoeltjes zachtjes op het ritme van de wind. Rechts beginnen de bossen. Het lijkt Jukka het beste om via die kant naar boven te gaan. Tussen de bomen ligt de minste sneeuw.

Hij haalt diep adem en loopt het bos in. Hij weet precies de weg. Die heeft hij al zo vaak gelopen. Toch ziet het er in de nacht anders uit. Zeker als je geluiden hoort die er overdag niet zijn.

Met een licht bonzend hart loopt Jukka door. Steeds hoger gaat hij. Ineens stopt hij. Hoorde hij daar iets kraken? Door zijn eigen gehijg kan Jukka het niet goed horen. Wild kijkt hij om zich heen. Rustig worden, prent hij zichzelf in. Na een tijdje wordt zijn ademhaling langzamer en kan hij beter de omgeving in zich opnemen.

Nu hoort hij niets meer. Zou het verbeelding zijn geweest? Jukka begint weer te klimmen. Opnieuw hoort hij iets kraken. Nu is het dichterbij.

Zouden het wolven zijn? Jagen ze op hem? Toen hij nog leefde had opa verteld dat wolven slim jagen. Ze geven elkaar signalen wie waar moet lopen en dan zorgen ze ervoor dat hun prooi zo moe wordt dat deze gemakkelijk te vangen is.

Jukka wordt nu echt ongerust. Daar. Zijn hoofd schiet naar rechts. Nu ziet hij ook een struik bewegen. Wat had hij aan een fluitje als ze op hem aan het jagen waren? Dat stomme ding leek nu nutteloos. Hoe kon hij nu denken dat het echt zou helpen? Papa had natuurlijk gelijk gehad.

Er is nog maar één mogelijkheid, denkt Jukka. Omdraaien en zo snel mogelijk naar huis gaan. Weer hoort hij geritsel, maar hij kan niet thuisbrengen waar het vandaan komt. Hij zet zich schrap en draait zich om.

In een seconde verstijft hij. Hij kijkt recht in de ogen van een enorme bruine beer. De beer kijkt hem nieuwsgierig aan. Jukka kijkt terug, maar kijkt ook links en rechts langs de beer heen, op zoek naar een ontsnappingsroute. Zijn hart bonkt zich bijna een weg naar buiten.

Als vanzelf schuifelt Jukka naar achteren. De beer snuffelt wat en gromt een beetje. Hij schudt met zijn grote kop.

Jukka begint te zweten. Hoe redt hij zich hieruit? Hij loopt nog verder naar achteren. Er kraakt een tak onder zijn voet. Hij schrikt en doet een grotere stap achteruit, blijft haken achter een uitstekende boomwortel en voordat hij het weet, ligt hij op zijn rug. Hij hoort de eieren kraken in zijn rugzak.

De beer snuffelt nog een keer. Ineens weet Jukka het. De beer ruikt het eten in zijn rugzak. Hij probeert overeind te krabbelen. Door de sneeuw is het glad en hij valt opnieuw.

Het grote beest laat alle voorzichtigheid varen en loopt op Jukka af. Jukka duikt ineen en hoopt dat het snel voorbij is. Dan hoort hij de stem van opa in zijn hoofd. Fluitje, blaas op het fluitje, roept hij. Blazen, jongen, blazen.

Jukka wroet in zijn zak en trekt het fluitje eruit. De beer steekt zijn poot uit en Jukka voelt de nagels over zijn gezicht krassen. Met een uiterste inspanning brengt hij het fluitje naar zijn mond en blaast erop. Een hoge en bijna onhoorbare piep ontsnapt aan het zilveren instrumentje.

De beer schrikt van het schrille geluid. Even gebeurt er niets. Kort kijken de beer en Jukka elkaar aan. Dan heft de beer zijn poot op om uit te halen. Jukka trekt zijn knieën op en beschermt zijn hoofd door zijn armen eroverheen te vouwen.

Plotseling hoort hij van alle kanten gegrom. De beer gromt terug. Jukka kijkt onder zijn armen vandaan en ziet de beer wild met zijn hoofd van links naar rechts kijken. Van alle kanten komen wolven aangelopen. Eerst blijven ze op afstand, maar ze komen steeds dichterbij. Als de beer ver genoeg naar achteren is gelopen, komen

twee van de wolven tussen Jukka en de beer in staan. De wolven blaffen naar elkaar. Elke blaf lijkt een commando. Jukka ziet dat de wolven de beer van Jukka weten weg te leiden. Opa had toch gelijk, denkt hij.

Terwijl de wolven de beer verder en verder van Jukka vandaan weten te krijgen, komt een van hen op Jukka aflopen. Jukka herkent de wolf direct en dat lijkt andersom ook zo.

‘Jij keek naar mij,’ fluisterde Jukka.

Dit is de leider van de roedel, hoort Jukka zijn opa in zijn gedachten zeggen. Blaas drie tonen van laag naar hoog. Na deze drie tonen, weet hij dat je naar oma moet. Dan verdwijnt opa’s stem.

Jukka blaast de tonen. Dat lijkt een teken te zijn voor de wolf, want deze draait zich om en blaft een paar keer.

Jukka volgt de leider van de roedel. Na een half uur klimmen en klauteren, komen ze eindelijk bij het huis van oma Roetsj.

‘Sorry, oma, de eieren zijn gebroken,’ zegt Jukka als oma eindelijk opendoet.

Ze staat daar in haar haar nachthemd met schotse ruiten. Daaronder draagt ze dikke geitenwollen sokken en geruite pantoffels.

Niet veel later zitten ze aan de keukentafel. Jukka zit met een deken om zich heen geslagen en voor hem staat een dampende kop thee met de laatste chocoladekoekjes die oma nog in huis had. Ze belt met moeder. ‘Ja. Ja, vannacht blijft hij hier, ja,’ hoort Jukka haar zeggen. ‘Nee, nee, alles gaat goed. Ja, morgen skiën inderdaad. Ja, de wolven. Ja, gek hè.’

‘Helemaal niet gek,’ zegt oma als ze heeft opgehangen. Ze kijkt Jukka aan. ‘Je bent net als opa,’ zegt ze, terwijl ze hem aankijkt met haar lieve, zachte oma-ogen.

Jukka weet niet wat ze daarmee bedoelt, maar hij weet wel dat hij zich verheugt op morgen. Dan gaan ze samen skiën.

Jukka voelt de smaak van de gebakken spek en de kerststol tegelijk naar boven komen, als hij oma precies nadoet. Hij maakt op de ski’s van opa een scherpe bocht en ontwijkt daarmee nog maar net een boom. Hij kan niet eens om zich heen kijken, want de volgende boom doemt al op. Hij kan oma Roetsj nog maar net bijhouden.

Het geluid van zijn ski's die over de sneeuw glijden klinkt als muziek in Jukka's oren en de opspattende sneeuw is een levend schilderij.

Als ze in het dal zijn en hun ski's uitklikken, kijken oma Roetsj en Jukka elkaar aan. 'Opa was de enige die mij bij kon houden. Ik zei toch dat je op hem leek.'

Jukka had Kerst nooit begrepen, maar ineens snapt hij de opwinding die bij Kerstmis hoort.

Naast dat ik de schrijver ben van deze kerstverhalen, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.nl/justin, en schrijf ik voor www.sinterklaasverhalen.nl.